

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg skal følge det Exempel, som blev givet at den ærede Drøfser, idet jeg skal bestræbe mig for at være saa fori som muligt. Først skal jeg omtale Vædringsforslagene under Nr. 61, 62 og 63, der alle 3 angaa den samme Gjenstand, i det Væsentligste kun en anden Postering af Universitetets Gjæld til Kommunitetet. Jeg har ved her at foretage en ny Postering havt et bestemt Formaal for Die. Jeg har ønsket at minde Høretallet i dette Thing om, at vi tidligere have havt et Mellemregningsforhold mellem Universitetet og Kommunitetet, men af en anden Beskaffenhed end det nu bestaaende. Den Gang var efter gamle Regler Kommunitetet i en aarlig Gjæld til Universitetet; men saa gjorde man den Regel gjældende, at Universitetet og Kommunitetet vare to sammenhørende Stifter, saa nogle forbundne med hinanden, at det var en Urmelighed at have et Gjældsforhold mellem dem. Derfor var Posteringen af Indtægterne til Universitetet, som toges af Kommunitetet, en unyttig Vidtløftighed. Følgen heraf var, at man strøg Universitetets Tilgodehavende hos Kommunitetet og Kommunitetets Gjæld til Universitetet og saa søiede til, at Universitetets Gjæld skulde dækkes af Kommunitetet. Det var der Mening i. Nu hedder jeg altsaa bemærket, at man her havde en Theori, den, at disse to Stifter i det Væsentlige vare Et, saa at det ikke var rigtigt at have et Gjældsforhold mellem dem. Men Lidene forandre sig, og vi ere komne ind i en ganske anden Betragtning af dette Forhold. Nu hedder det, at Kommunitetet er en Stiftelse for sig, Universitetet en Stiftelse for sig, og der maa ikke finde nogen Eftergivelse af Gjæld eller Udlæg af Kommunitetet Sted til Fordel for Universitetet. I sin Tid blev det bestemt, at Udgiften til botanisk Have skulde udredes af Kommunitetet, men man forandrede denne Bestemmelse. For nu dog at minde om, at der var et gammelt Løfte og en gammel Praxis, som talte for, at man strøg Universitetets Gjæld til Kommunitetet, har jeg ladet dette træde frem i Budgettet ved en særskilt Postering. Denne har nu det ærede Høretal ikke kunnet lide at se paa, og de to Vædringsforslag gaa da ud paa at føre det tilbage til det Gamle, saa at dette Gjældsforhold ikke træder videre frem. Det forekommer mig dog, at der er Noget, som kunde tale for, at man lod det blive staaende, saa at man kunde se paa det en Gang endnu. — Til „Kommunitetet“ har det ærede Høretal under Nr. 64 stillet et Vædringsforslag som gaar ud paa at udskille en Bestemmelse om, at det Beløb, der for et Aars Tid siden — jeg tror, at det var isfor — blev voteret til saadanne Studerende ved Universitetet, som ikke kunne komme ind under de almindelige Regler for Kommunitetsstipendier, ogsaa kunde benyttes til Folk, som i en mere fremrykket Alder begyndte at stu-

dere. Udvalgets Høretal har ment, at denne Tilføielse burde udgaa, fordi der nok vilde være Brug for Kontoen uden denne Tilføielse. Jeg vil imidlertid gjøre opmærksom paa, at den Brug, — hvad der ogsaa fremgaar af Betænkningen — der hidil er gjort af denne Konto, er meget indskrænket, og at der ikke vil være Noget i Veien for, at man har, hvad man behøver til det tidligere Formaal, fordi man lader Tilføielsen blive staaende, og der vil gjøres noget Godt ved at lade den blive staaende. — Vædringsforslagene under Nr. 65, 66 og 67 angaa nogle Lønningsforhøielser ved den polytekniske Lærestanstalt. Her henviser det ærede Høretal til, at det vil være hensigtsmæssigt at tage den polytekniske Lærestanstalts hele Stilling under Overveielse. Ja, en saadan Overveielse af en Anstalts Stilling kan man naturligvis foretage til enhver Tid, og man kan ogsaa til enhver Tid have Grunde, hvorfor man finder det tjenligt. Jeg skal heller ikke have Noget imod, at man anstiller Overveielser om den polytekniske Lærestanstalts nuværende Stilling. Der kan i en vis Henseende være Grund dertil, da dens Frekvens er i en overordentlig Stigning. Dette er jo en bekjendt Sag, der ofte har været omtalt. Men om man nu ogsaa formener, at der kunde være Anledning dertil — ligesom man, naar det kom til Stykket, mener, at der er Anledning til at give denne Anstalt en ny Bygning, da der ikke er Plads i den gamle — saa vil man dog ikke derved kunne afvise de Krav af den mest paatværgende Beskaffenhed, som den stigende Frekvens gjør til Anstaltens Kræfter. De tre Forhøielser, der ere foreslaaede i Lovforslaget, have kun til Hensigt midlertidig at raade Bod paa den Trang, der er kommen til Stede; særlig skal jeg fremhæve, at et Antal Studerende, nemlig de, der studere Ingeniørfaget, har vist sig at være i o erordentlig stærk Stigning, og da de dermed forbundne Examenstænder ere meget omfangsrige, gjøre de Krav paa større Kræfter, end Anstalten for Liden kan raade over. Jeg veed derfor ikke, hvad man egentlig skal gjøre ved Anstalten, hvis disse Beløb blive negtede. — Vædringsforslagene under Nr. 68 og 69 angaa henholdsvis Episevæerten og Oldruen ved Sorø Akademi. Episevæerten har en Del Folk i sin Tjeneste, som han selv maa lønne, og han har i lang Tid ikke faaet nogen Forhøielse, uagtet det er vitteligt, at Udgiften dertil er steget stærkt. Det forekommer mig derfor, at Billighed i høi Grad taler for at give ham det Tillæg, han har forlangt. Det næste Vædringsforslag — det angaaende Tillæget til Oldruen — er næsten morsomt; det dreier sig om Manchestforternes Strøgning for Disciplene i de to øverste Klasser. Det forholder sig nemlig saaledes, at de komme hjemmefra med Skjorter paa til Madamet, og disse Skjorter ere efter Lidens Skik og Brug forsynede med Manchetter. Da det nu koster mere Image og med-